

Spökrummet på Spiringe : skizz

Winter, Reinhold,

59 C Br.

National Library
of Sweden

ERICSON, O. R.

Roman.
Ser.
(Rk.)

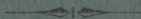
SPÖKRUMMET PÅ SPIRINGE.

SKISS

AF

REINHOLD WINTER.

EFTERTRYCK FÖRBJUDES.

BORÅS,
A.-B. BORÅS TIDNINGS TR.,
1906.

Kungl. biblioteket

0 0000 000135059

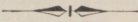
SPÖKRUMMET PÅ SPIRINGE.

SKISS

AF

REINHOLD WINTER.

EFTERTRYCK FÖRBJUDES.

BORÅS,
A.-B. BORÅS TIDNINGS TR.,
1906.

SPORRANMILL PA SPRINGE

STANDARD WINTER

I.

Jag hade hållit mitt första ting i Malbo och satt nu med lagboken i hand och slog rätt på kapitel och paragrafer, jämförde dem inbördes samt med protokollen och gjorde blyertsanteckningar i dessa senares marginal, då en tjänsteflicka kom in och lämnade mig ett bref i kuvert med grefflig krona i ena hörnet. Helt nyfiken bröt jag detsamma och sedan jag lyssnat till flickans "budet ber att få vänta på svar" läste jag följande:

Välborne Herr Häradshöfding!

I fall Er tid tillåter och Ni i öfrigt ej har någonting däremot skulle jag å egna och öfriga medarfvingsars efter framlidna änkegrefvinnan Isa Seger-svärd vägnar vördsamt anhålla att Ni ville närvara vid en akt, som skall äga rum å Spiringe i morgon middag kl. 12. Det är ej egenligen i er egen-skap af jurist, som vi tillåta oss denna framställning, ehuru detta gör Er när-varo särskildt värdefull. En ämbets-åtgärd förutsättes sålunda icke. Något ansvar är ej förbundet med hvad

som kommer att ske. Till äfventyrs-
önska vi emellertid Ert namn såsom
vittne under ett enkelt protokoll, som
skall uppsättas af annan person.

Det skulle bli allt för vidlyftigt att
här redogöra för hvad vi ämna före-
taga och därför ber jag att i morgon
vid frukosten, till hvilken jag härmed
har äran inbjuda Er, få redogöra för
det i sig själfvt egendomliga förhållan-
de, som vi gå att undersöka.

Om Ni bifaller hvad jag här vågat
begära torde Ni lämna budet ett enda
muntligt ja till svar. I så fall skall
jag ha nöjet att låta afhämta Er i
morgon bittida klockan tio.

Med utmärkt Högaktning

General, grefve Curt Segersvärd.

Denna skrifvelse föreföll mig rätt
egendomlig men på samma gång så
mystisk att min nyfikenhet blef i hög
grad väckt. Jag tvekade sålunda icke
att lämna det begärda, bifallande sva-
ret, men mitt intresse för det juridi-
ska arbetet var nu slut. Jag lade där-
för åsido allt sammans och gick ned i
trädgården för att språka vid tings-
husvaktmästaren, som — enligt hvad
jag redan kommit under fund med —
var en lefvande bygdekrönika.

II.

— Spiringe, sade han, är ett stort gods, som i öfver trettio år ägts af gamla änkegrefvinnan Segersvärd, hvilken dog för en månad sedan. Hon var utländska till födseln, men kom hit mycket ung, sedan hon någonstades där ute gift sig med kommendör Wilfred Segersvärd, som sedermera blef amiral, men drunknade vid ett skeppsbrott. I öfver trettio år satt hon sedan som änka på godset och skötte det utmärkt på alla sätt samt gjorde sig mycket omtyckt af folket, ty hon var god fastän sträng och ständigt rättvis. Emellertid hyste en hvar en viss fruktan både för henne och slottet, det första därför att hon hade så underliga, svarta ögon, det andra därför att det spökade på Spiringe.

— Spökade det? frågade jag.

— Ja, alldeles säkert, svarade vaktmästaren. Jag har själf sett det. Det vill säga jag har icke sett spökerna själfva, men jag har sett hvar de hålla till, på ett ställe, dit ingen människa satt eller kunnat sätta sin fot på runda fyratio år.

Spiringe slott är en mycket gammal byggnad, ser ni, hr häradshöfding.

Det har en hel hop ut- och tillbyggnader med särskilda tak, samt torn och vindskupor och altaner till det yttre samt gångar, trappor och prång i oändlighet i det inre. Min syster tjänade där som kammarjungfru hos grefvinnan i unga år och jag var rätt ofta på besök hos henne, men fastän jag i hennes sällskap besåg slottet flera gånger, kunde jag aldrig lära mig att hitta rätt i de många underliga gångarna och trapporna.

— Nå men spöket?

— Det finns en hvit fru där, hr häradshöfding, så sannt jag lever och är en hederlig karl. Min syster såg henne många gånger. Och hvad jag själf sett det är att det om nätterna lyser ur två fönster i ett af tornen.

— Men icke är väl det så underligt.

— Jo, det är underligt, ty dessa fönster tillhöra ett rum, som i mannanne icke varit öppnadt. Det finnes till detsamma blott en enda dörr, timrad af ek samt beslagen med grofva järnband och kopparnaglar, och utanför denna dörr äro anbringade tre tjocka järnbommar, som äro låsta i grofva, murfasta krampor med stora rostiga lås. Någon annan ingång existerar icke, men några underliga väsenden

finnes det ändock därinne, det är visst; ibland lyser det ur fönstren som om där brunne hundra ljus.

— Har då aldrig någon genom fönstren sökt utrannsaka hvad som försiggick i tornrummet?

— Jo, en gång. Det kom till Spiringe en mörk kväll en sotare, en vild, öfvergifven sälle, som hvarken var rädd för Gud eller hin onde. Han fick höra talas om spökeriet och då han själf såg ljusskenet klättrade han upp på taket, kröp längs rämnorna och kom till sist så långt att han kunde titta in genom en af rutorna i det stadig förgallrade fönstret, men i det samma han hunnit få ögat intill glaset stack det innanför upp en grinande döds-kalle, hvarför sotaren blef så rädd att han handlöst ramlade ned och säkert skulle slagit ihjäl sig, om han icke händelsevis fallit i en fläderbuske, som stod alldeles invid tornväggen. Ja nog blef den kroppen botad för sitt öfverdåd, men det bästa var att han blef en annan människa efter den betan. Han slutade upp att dricka, blef allvarsam och ordentlig, öfvergaf so-teriet och dog för några år sedan som torpare på Hult här i närheten.

— Nå hvad sade gamla grefvinnan om spökerierna?

— Det var just ingen, som vågade tala med henne om den saken. Hon hade ett sätt att hålla folk på afstånd, som var rent af förunderligt. Det var just ingen, som förstod sig på henne mer än gamla Mira.

— Mira, hvem är det?

— Hon var utländska, hon, som grefvinnan, och kom till Spiringe på samma gång som denna. Hon finnes kvar ännu för resten. Säkert är hon öfver nittio år. Man påstår att hon varit grefvinnans amma. I alla händelser var hon sin matmor så innerligt tillgifven att ingenting kan jämföras med hennes trohet och kärlek. Det stötte nästan på afguder.

— Nå, när grefvinnan nu dog, upphörde då spökerierna?

— Nej visst icke. De fortforo allt jämt och nu kan man hvarje natt få se de båda tornfönstren upplysta. Folket påstår att det är gamle amiralen, som går igen. Han skall i tornet ha gömt en stor skatt, som han i ungdomen fick förtroende att öfverföra från Grekland till Sverige, men aldrig kom i tillfälle att återställa till rätte ägarer...

— Tror vaktmästaren allt detdär?

— Nej visst icke allt; men hvad jag själf sett måste jag väl tro. Och ljuset i fönstren har jag sett många gånger.

— Kan det icke helt enkelt vara ett återsken af upplysta fönster på andra ställen i slottet?

— Nej, det är omöjligt. Tornet ligger nära nog fritt och intet ljussken kan falla på fönstren från annat håll. På någon reflex kan man för resten icke tänka, ty en sådan skulle försvinna i fall man bytte om ståndpunkt, men det gör icke skenet ur fönstren på spökrummet i Spiringe.

III.

På detta sätt förberedd blefvo min fantasi och min rätt lifliga inbillningskraft mycket uppjagade, så att jag sof dåligt om natten och steg tidigt upp morgonen därpå. Jag hade redan en god stund varit färdig och väntat på skjutsen då en gammaldags men praktfull landå efter spann svängde intill tingshustrappan, en betjänt i grönt livré med silfver hoppade af och sporde om häradshöfdingen var färdig.

Under resan genom det vackra höstlandskapet sysslade mina tankar lifligt dels med tingshusvaktmästarens berättelse, dels med funderingar öfver anledningen till att man önskade min närvaro på Spiringe. Resan gick icke fort, ty hästarne voro gamla och feta och den likaledes åldrige kusken tycktes betrakta dem med mycken respekt och särskildt lägga sig vinn om att de icke skulle bli öfveransträngda; men allt detta bekymrade mig ej särdeles. Jag hade det så angenämt och bekvämt i den gungande, rymliga och sidenklädda vagnskorgen och utsikterna växlade så snabbt samt voro ofta så förtjusande att tiden alls icke förekom mig lång. Någon längre stage i sällskap med flera för mig alldeles obekanta personer före frukosten tycktes mig heller ej önskvärd, så att jag med ett maximum af filosofiskt lugn såg den ena kvarten efter den andra förflyta.

Af åtskilliga tecken märkte jag emellertid omsider att vi nalkades Spiringe och då kort därpå en grå, ålderdomlig byggnad skymtade fram på andra sidan om en liten vik af en större sjö hade jag klart för mig att detta var corps de logiet på godset i fråga.

Detta antagande visade sig också riktigt. Några minuter därefter svängde spannet med landån fram till en monumental trappa, hvars pelare och balustrader voro öfvervuxna af vildvin, som redan antagit höstens granna, skiftande färger.

Ingen människa syntes till för att taga emot mig. Betjänten, som haft plats bredvid kusken, hoppade af, öppnade vagnsdörren och förde mig uppför en trappa samt in i ett gästtrum med utsikt åt sjön. Diskret och med dämpad röst frågade han mig därpå, ifall jag önskade någonting och anmärkte sedan att han för generalen skulle anmäla min ankomst.

Slottet låg, det såg jag från mina fönster, omgifvet af en stor park, med höga, åldriga träd. Midt för den mot sjön vända sidan fanns en vidsträckt gräsmatta, med en solvisare på en stenpelare, en grånad marmorstaty, som antagligen skulle föreställa en Diana, samt ett konstgjordt klipparti, som från ofvan öfverspolades af en tunn vattenslöja, hvilken sedan i en smal rännil sökte sig väg till sjön.

Jag hade blott stått där en kort stund och betraktat utsikten, då betjänten återkom och från generalen

framförde en anhållan att jag skulle komma ned, ty frukosten var strax färdig. Jag följde och infördes i ett stort, med gammaldags lyx möbleradt kabinett, där en äldre, jovialisk man med martialisk hållning samt hvitt hår och hvita mustascher kom mig till mötes och hälsade mig välkommen samt tackade för att jag infunnit mig. Med en gest bjöd han mig sitta ned i soffan, tog plats midt emot mig och började, med vinnande förtrolighet:

— Som Ni nog hört, hr häradshöfding, har min svägerska, änkegreffvinnan Isa Segersvärd, för någon tid sedan aflidit. Vi ha nu kommit sammans, hennes närmaste, för att förrätta arfskifte. Men det är icke detta, som föranledt oss att påkalla Er närvaro, ty aldrig har väl ett arf delats under så klara förutbestämmelser och så fullkomlig enighet. Vi ha önskat Er närvaro här för att Ni skall hjälpa oss att göra slut på en spökhistoria...

Jag kunde icke återhålla en rörelse af öfverraskning.

— Jag ser på Er, att Ni redan känner till denna sak, anmärkte han smålende. Nåväl, så mycket bättre. Faktum är att det om kvällar och nätter

lyser i ett af tornrummen, som varit tillstängdt sedan många år och till hvilket vi omöjligen, trots allt letande, kunnat finna någon andra ingång. Vi ha nu beslutat öppna den tillbommade dörren i dag, men då nycklarne förkommit måste detta ske genom att säga af låsen för järnbommarne. För den skull kommer en smed hit om en stund. Vi skola nu — Ni, de öfriga arfvingarne och jag — om Ni behagar, begifva oss upp och undersöka dörren innan smeden börjar sitt arbete. Under det detta pågår frukostera vi och så samlas vi alla för att gemensamt öppna dörren och undersöka spökrummet.

Jag hade naturligtvis ingenting att invända häremot. Så blef jag presenterad för arfvingarne, en italiensk markis di San Donato, en ung gardesofficer, grefve Segersvärd, samt en åldrig friherrinna Kronsköld med två förtjusande döttrar.

Såsom tingshusvaktmästaren sagt var slottets inre ganska villsam och tillkrångladt. Vi passerade trappor, korridorer, salar och vindsgallerier, och det tålde, tyckte jag, en god stund innan vi hunno fram till den mystiska dörren .

En liten trappa ledde upp till ett slags terass af några fots bredd och längd, hvilken bildade en plattform utanför dörren. Denna var helt liten och satt inpassad i muren utan synliga foder. Breda, sirade beslag spredo sig från de grofva gångjärnsöglorna, som hängde på starka krokare och ett stort lås med två kolfvar försvarade ingången. Men dessutom var dörren förbommad med tre väldiga järnstänger, hvilka voro bruna af ålder och rost samt med grofva krampor och hänglås fästa i själfva muren.

Vi undersökte ytterst noga denna dörr och dess många lås samt kommo till den fasta öfvertygelsen att härigenom hade ingen passerat på en måniskoålder. Och detta beställdt gingo vi ned igen, för att i en gammal riddarsal intaga en ypperlig frukost.

Under tiden arbetade smeden på att såga sönder hänglåsen. Det fasta låset hade han fått sträng tillsägelse att icke röra förr än vi återkommit.

IV.

Under måltiden, som tillagats efter gammaldags recept och därför var solid och saftig, rörde sig samtalet ute-

slutande omkring spökrummet och detta framkallade, som naturligt var, en något nervös stämning. Ty att något hemlighetsfullt och oförklarligt var med i spelet, det var ett faktum, som icke kunde bortförklaras. Denna stämning stegrades också minut efter minut och då vi till sist stego upp från bordet samt begåfvo oss tillbaka genom de underliga gångarne och trapporna rådde nog hos en hvar en smula hjärtklappning, fastän kanske ingen velat erkänna detta.

Smeden hade arbetet färdigt då vi anlände. Hänglåsen voro söndersågade och järnbommarne stodo med ändarne stödda mot golfvet. Så fort vi anländt inpassade han i det fasta låset en kraftig dyrk, och som mekanismen var af enklaste slag rörde sig snart de rostiga kolfvarne, långsamt och gnisslande, och det var klart att nu intet hinder fanns för dörrens öppnande.

I detta ögonblick tycktes en blek fruktan betaga en hvar. Till och med smeden drog sig tillbaka. De tre damerna ställde sig försiktigtvis i trappan, halft vända nedåt, så att de ögonblickligen skulle vara färdiga till språng.

Allas ögon hvilade ömsom på den gamle generalen, ömsom på den hemlighetsfulla dörren. Det var om om en hvar funnit naturligt att han skulle utföra vågstycket. Utan tvifvel kände han också detta själf. Efter ett ögonblicks betänketid trädde han fram, fattade det tjocka järnhandtaget, vred om detsamma och drog långsamt dörren till sig.

Det gnisslade starkt då den tunga ekporten vred sig på sina hakar. Eljest hördes ej ett ljud. Ingen andades. Den spända nyfikenheten upplöste sig emellertid i ett långdraget ah, ty framför dörröppningen hängde ett tungt draperi af violett sammet.

Generalen tvekade ännu en sekund, men sedan bemannade han sig på nytt, lyfte upp förhänget och inträdde i rummet.

Ett ännu högre ah! ljud därinifrån, vittnande om att han blifvit i hög grad öfverraskad. I nästa sekund drog han ridån fullständigt åt sidan och en efter annan passerade vi den mystiska dörren, jag sist.

Det lilla runda tornrum, i hvilket vi inträdt, var apterad till ett bönkapell af idealisk skönhet. Mellan de båda

fönstren på ytterväggen stod ett hvitt marmoraltare med vaxljus i förgyllda stakar och öfver detsamma hängde en kristusbild af alabaster på ett kors af mörknadt trä. På det med porfyrplattor i mönster inlagda golfvet stod en förgyld bönstol och något bakom denna en annan af enklare arbete. Väggarne voro boiserade i ebenholst till öfver manshöjd och där ofvanför belagda med stuck. Taket bildade ett härligt stjärnhvalf, hvars strålar hvilade på å väggarna inpassade konsoler. Midt upp slingrade sig bågslagen samman till en sirlig dekoration, från hvilken nedhängde en säkerligen mycket dyrbar krona af italienskt glas. Mjuka sammetsmattor lågo i kors öfver golfvet samt framför altaret och allt sammans såg rent och putsadt ut som om det varit dammtorkadt föregående kväll.

Allt detta uppfattade vi i en enda rundblick och allt föreföll oss präktigt och öfverraskande, men någonting skrämmande eller oförklarligt fanns icke häri. Hvad som däremot vållade att en isande rysning af skräck och fasa smög sig öfver oss var att i en midt emot altaret stående fransk cheminé brann en duktig björkvedsbrasa,

med klart, lifligt sken, som om den blifvit tänd för en kvart sedan.

Denna eld hypnotiserade oss och gjorde oss stumma. Från de lekande lågorna sökte sig blickarne rundt väggarne, men någon andra dörr än den, genom hvilken vi inkommit, stod icke att upptäcka. Golfvet var tätt, som hade det varit gjutet i ett stycke, fönstren voro förgallrade och taket ett enda helt hvitt hvalf med sirliga strålar. Återstodo sålunda väggarna, men på dem syntes icke en springa, icke ett gångjärn, som kunnat antyda en lönndörr genom panelningen.

Att rummet var den gamla italiensk-födda och katolska änkegrafvinnans bönpell var tydligt och klart. Att det ofta varit besökt samt senast denna morgon, var likaledes påtagligt, men på hvad sätt kom man in i kappellet — det var frågan? Vi tillbringade en hel timme med att göra undersökningar, men allt fåfängt. Hemligheten var så väl dold att vi ingenting kunde upptäcka.

Då all möjlighet att få klarhet i saken var uttömd lät generalen kalla godsets förvaltare, som inom kort infann sig. Den redan gamle och gråhåriga mannen visade vid inträdet

samma öfverraskning som vi och sade sig omöjligen kunna förklara sammanhanget. Han var praktiskt anlagd och antog som visst att intet öfvernaturligt var med i spelet. Sina tankar sammanfattade han till sist i orden:

— Om någon skall kunna lämna upplysning om det här, så är det Mira.

V.

Mira var nittio år och låg till sängs, då generalens bud uppsökte henne i hennes rum ej långt ifrån det hemlighetsfulla tornkapellet. Hon ville ingenting svara på framställda frågor och till sist beslöt generalen att själf, i sällskap med den äldre frun besöka henne. I sista ögonblicket bad han mig medfölja.

Den gamla amman såg, där hon låg i sin hvita, prydliga säng, ut som ett skelett, så mager och förtorkad var hon. Men ögonen glittrade ännu af lif och öfver det köttlösa ansiktet låg ett drag af beslutsamhet och viljekraft, som tydligen ej var god att benästra.

Hon tycktes vara beredd på besöket och ha på förhand öfvertänkt sitt svar.

— Generalen skall få veta sammanhanget i morgon förmiddag klockan elfva, sade hon. I dag är jag för svag. Men var då god och låt stänga ytterdörren igen. Försegla den om så behöfs och se till att ingen besöker kapellet. En dags väntan till betyder ju ingenting.

Något vidare medgifvande kunde vi ej vinna och måste därför draga oss tillbaka.

Generalen sporde, om jag hade något angeläget att uträtta hemmä och då jag förklarade att så ej var fallet, bad han mig stanna. Häremot hade jag ingenting att invända, ty det hemlighetsfulla bönkapellet sysselsatte i så hög grad mina tankar att jag högst ogärna skulle ha lämnat stället utan att få gåtan löst.

Då vi sålunda hade framför oss utsikten att få tillbringa hela eftermiddagen och aftonen i sällskap åtog sig friherrinnan Kronsköld, såsom naturlig sak, att göra les honneurs som värdinna, däruti sekunderad af sina båda döttrar, Isa och Sol. Samkvämet blef ytterst angenämt. Jag var ensam främling i kretsen; de öfriga voro alla släkt med hvarandra och dem emellan rådde en glad förtrolighet och

en behaglig ton, som var alldeles fri från stelhet och förkonstling. För den italienske markisens skull fördes samtalet på franska. Då jag själf fullt förstod och hjälpligt talade detta språk behöfde jag icke känna mig underlägsen eller ställd utanför.

Det blef mig snart klart att löjtnant Segersvärd och fröken Isa betraktade hvarandra med allt annat än likgiltiga blickar. Han var typen för en svensk officer ur de högsta kretsarne, ståtlig, världsman, elegant och förbindlig, en gentleman ut i fingerspetsarne, hon en idealgestalt, vacker, graciös och smidig samt leende och behaglig som en varm junisöndag.

Sol var yngre, ej så vacker, men yrare, frisk och ursprunglig. I henne fick jag en dam alldeles efter mitt sinne. Vi skämtade och skrattade och hade det ytterst angenämt. Då jag en gång anmärkte att fröken Sol synbarligen bemödade sig att hålla oss på afstånd från löjtnanten och Isa, svarade hon rakt på sak:

— De äro ju fästefolk, vet jag. I nästa vecka skola de växla ringar.

Att vårt samtal till öfvervägande del rörde sig omkring bönkapellet i tornet är naturlig sak. Våra gissnin-

gar gingo fantasiens cirkel rundt, men någon antaglig förklaring kunde ingen lämna.

Då det blef mörkt begåfvo vi oss alla ut i parken för att se om det äfven den kvällen skulle vara ljus i tronfönstren. Så befanns verkligen vara fallet. Vi sågo mycket tydligt. Att det ej kunde vara fråga om någon reflex blef klart däraf att bilderna på de götiska fönstrens målade öfverdelar kunde urskiljas då man begagnade kikare.

Någon hemsk känsla af fenomenet erforo vi icke. Vi hade ju fått lof om gätans lösning morgonen därpå och motsågo denna med lifligt intresse.

VI.

Klockan tio påföljande dag samlades vi till frukost och då denna var afslutad skickade generalen en betjänt till Mira med anhållan att hon skulle komma ned. Mannen återvände emellertid med det besked att den gamla kvinnan icke fanns på sitt rum och att ingen sett henne på morgonen.

Generalen brummade, men ville tydligen icke lägga sitt misshumör i dagen. Efter en stunds fåfång väntan

afgjorde han emellertid att vi gärna kunde gå upp i tornrummet och där afvakta den gamlas återkomst.

Förseglingen för dörren var orubbad. Den bröts af generalen själf, hvarpå låsen öppnades och dörren vred sig på sina gångjärn.

— — Därinne, knäböjd framför altaret och med öfverkroppen hängande öfver den röda sammetsbarrieren låg gamla Mira orörlig.

Hon var död.

VII.

Någon lösning på gåtan fingo vi ej hvarken då eller på många år. Den gamla begrofs, tornrummet stängdes åter och med spökerierna var det slut i och med Miras död.

Vid arfskiftet tillföll Spiringe friherrinnan Kronsköld, som begagnade det till sommarbostad. Isa gifte sig snart nog med löjtnant Segersvärd, men godsägarinnan älskade ungdom och bjöd gärna och ofta sällskap för längre tid åt sin dotter Sol. Själf var jag ofta inviterad till godset och reste gärna, ty den unga flickan var en magnet, som drog mig dit med oemotståndlig makt.

Om ett par år voro vi gifta och inom kort hade Spiringe blifvit mitt. För oss var detta en mycket lämplig bostad, ty jag hade tidigt fått domsagan, inom hvilket godset var beläget.

Det gamla bönkapellet glömde vi nästan bort. Vi betraktade det som ett slags helgedom, som ej finge oskärmas och ofta kunde hela år gå om utan att den tunga dörren öppnades. Då så skedde märkte vi granneligen att rummet aldrig mer besöktes; ty nu låg damm öfver allt, färgerna sågo blekta ut och luften var instängd och kvalmig.

En dag skulle jag låta anställa reparation i ett par rum, som jag ämnat till bostad åt en notarie. Snickaren, som ombetrots arbetet uppsökte mig en dag och meddelade att en tapetdörr påträffats i en mörk garderob, tillhörande det rum, som gamla Mira bebott. Jag följde honom genast dit upp och vi började våra undersökningar.

Dörren var lätt att öppna och genom densamma inkommo vi i en smal gång, som utmynnade i en trekantig, låg kammare med kalkstrukna väggar. På den ena af dem satt ett hjul liknande en fartygsratt. Då vi rörde

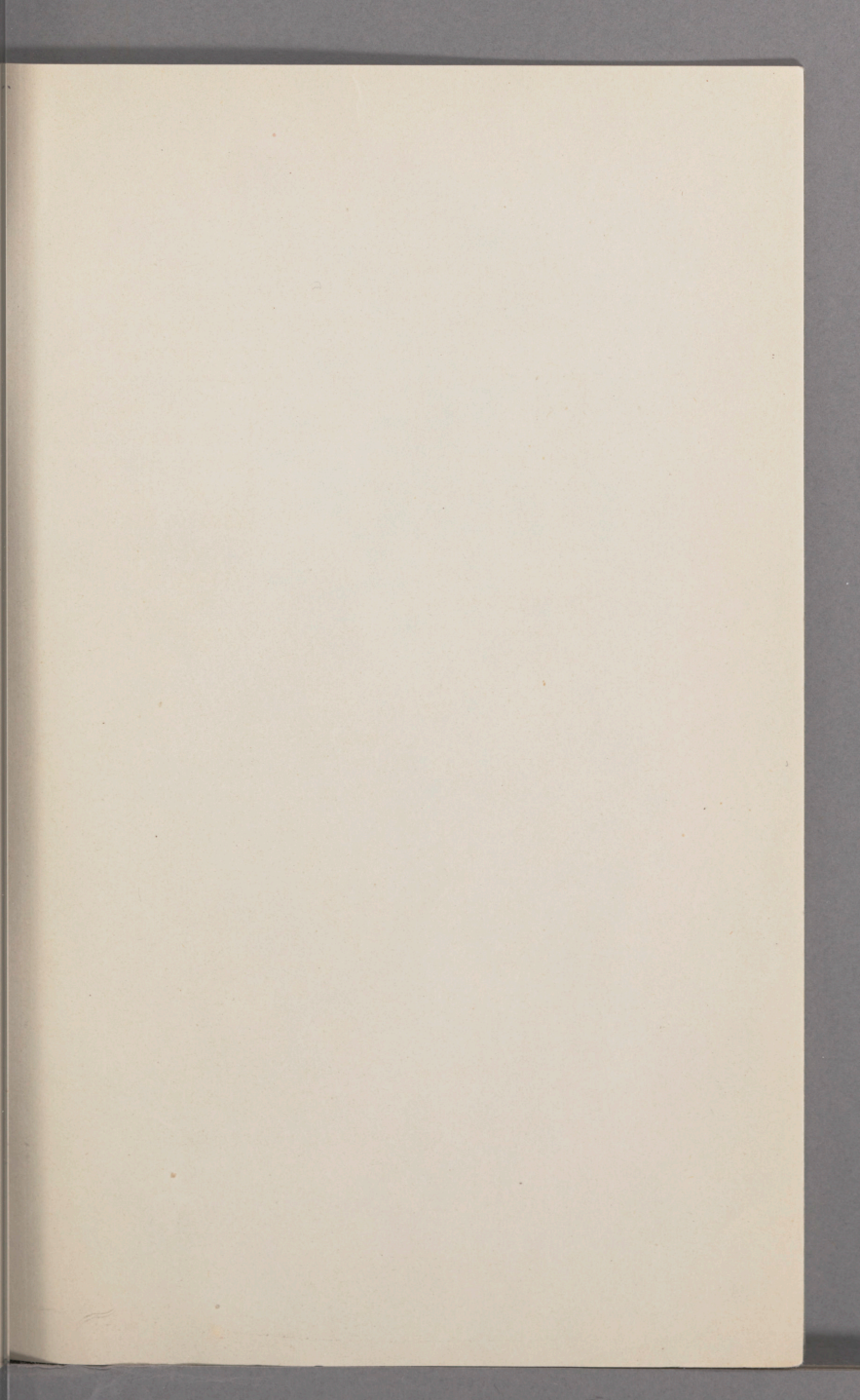
vid detsamma från höger till vänster kände vi golfvet sjunka under våra fötter och samtidigt visade sig på sidan öfverkarmen till en dörr. Då golfvet ej kunde sänkas längre öppnade vi lätt denna dörr med ett enkelt låsvred och sågo nu framför oss en timrad plankvägg, som tydligen var baksidan af altaret i bönkapellet. Vi sköto på densamma och kände altaret ge vika och röra sig framåt under det några osynliga häfstänger höjde det något så att detsamma ej släpade på golfvet.

Hemligheten med den andra ingången till bönkapellet var nu röjd, men till en början vågade i ej genomskrida densamma. Vi skulle ju kunnat bli fångade som i en fälla. Jag gick därför ned och hämtade nyckeln till stora dörren, öppnade den och började därpå, med snickarens biträde att undersöka mekaniken.

På det hela taget var denna mycket enkel. Inifrån bönkapellet behöfde man blott lägga handen på altarets ena hörn och skjuta detsamma snedt inåt eller tillbaka mot väggen. Då detta sistnämnda skedde slöt altaret så tätt intill muren att hemligheten var omöjlig att upptäcka.

Då denna sak var till fullo klargjord började jag fundera öfver hvarför så många försiktighetsmått iakttagits för att dölja ingången till ett bönkappell. Den gåtan var lättare att lösa. Kapellet hade inrättats på en tid då det i vårt land var ett brott att dyrka Gud efter katolsk ritus. Därför måste den unga grefvinnan, som ej ville öfvergifva sina fäders tro, förrätta sin andakt i hemlighet. Därför hade kapellet omgifvits med skrämmande hemlighetsfullhet och däraf hade uppkommit historien om spökrummet på Spiringe.

De domstol var till alla klargjord
högade för Andens öfver förklarad
många förklaringsmått iakttaga
de att följa ingången till ett hundra
p. l. Den givna var lättare att lösa
Kapitel - både inrättade på en tid ja
det i vårt land var ett brott att dyra
Gud efter kyrkans riter. I detta må-
de den enda grunden, som ej vil-
de utgå från, följde var förtroende sin
andakt i kyrkan. Deras led-
jeller omgifna med strammade
högskolelivet och därvid både upp-
kommit historien om spökmycket på
Sjunde.

